

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Mgr. J. H.**
bytem X

zastoupená JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1

proti

žalovanému: **Policejní prezident**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2019, č. j. PPR-20601-48/ČJ-2018-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále jen „žalovaného“) ze dne 11. 2. 2019, č. j. PPR-20601-48/ČJ-2018-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým policejní prezident zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitele kanceláře policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 30. 7. 2018, č. 738/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a toto rozhodnutí potvrdil a dále žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení.
2. Prvostupňovým rozhodnutím služební funkcionář zrušil služební poměr žalobkyně ve zkušební době bez udání důvodu podle § 41a zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o služebním poměru“).

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný předeslal, že se v napadeném rozhodnutí zabýval nově vznesenými důkazními návrhy v rámci odvolacího řízení z toho důvodu, že se správní soudy dosud nevyjádřily k aplikaci § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) v řízení ve věcech služebního poměru. Shrnl tedy obsah spisu, skutečnosti zjištěné z dokazování a tedy výsledný skutkový stav o průběhu zrušení služebního poměru žalobkyně: dne 2. 7. 2018 vedoucí analyticko-legislativního odboru (dále jen „ALO“), do kterého byla žalobkyně naposledy zařazena, za přítomnosti plk. Mgr. Z. sdělil žalobkyni, že s jejími pracovními výsledky není spokojen a že jí bude zrušen služební poměr ve zkušební době, a zároveň žalobkyni dal možnost ve lhůtě 3 dnů zrušit služební poměr z její strany. Žalobkyně následně sdělila, že by se mohla pokusit o převedení na jiné služební místo u Celní správy ČR a žádost o převedení podala dne 4. 7. 2018. Dne 16. 7. 2018 bylo žalobkyni doručeno oznámení o zahájení řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době ze dne 4. 7. 2018 a současně jí byla předána schválená žádost o převedení na jiné služební místo ke dni 1. 8. 2018. Dne 30. 7. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím právního zástupce dne 10. 8. 2018, aniž by v něm byly uvedeny důvody zrušení.
4. Žalobkyně má v odvolání za to, že v rozporu s § 77 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) došlo ke zneužití práva bezpečnostního sboru na zrušení služebního poměru ve zkušební době. Žalovaný identifikoval v odvolání žalobkyně primárně dvě námitky: nezákonnost s ohledem na to, že požádala o převedení na jiné služební místo, a že vydání napadeného rozhodnutí bylo výsledkem zlého úmyslu. Žalovaný shrnul i další dílčí odvolací námitky, které žalobkyně dále doplnila v podáních ze dne 25. 7., 8. 8., 22. 8., 27. 8., 16. 10., 23. 10. a ze dne 10. 12. 2018. Žalovaný se poté vypořádal s jednotlivými námitkami tam vznesenými.
5. Podstatu úvah žalovaného o skutkovém stavu a o odvolacích námitkách shrnuje městský soud následovně. Žalovaný odmítl, že by žalobkyně sdělila až dne 31. 7. 2018, že Celní správa souhlasí s převedením žalobkyně až ke dni 1. 9. 2018, neboť z vyjádření žalobkyně, výpovědi vedoucího ALO a e-mailové komunikace mezi vedoucím ALO a žalobkyní ze dne 31. 7. 2018 vyplývá, že toto žalobkyně sdělila zástupci vedoucího ALO již dne 27. 7. 2018. Z toho bylo zřejmé, že nedojde k převedení žalobkyně na jiné služební místo k 1. 8. 2018, a proto bylo dne 30. 7. 2018 přistoupeno k vydání prvostupňového rozhodnutí. O služební volno bez poskytnutí služebního příjmu na srpen 2018 si žalobkyně nepožádala, ačkoliv tuto možnost opakovaně uváděla. Zároveň žalobkyně měla schválenou žádost o převedení jen k 1. 8. 2018, pokud tedy chtěla být převedena až k 1. 9. 2018, měla znovu požádat o schválení převedení k pozdějšímu datu, navíc z ničeho nevyplynula

připravenost Celní správy přijmout žalobkyni dříve než k 1. 9. 2018. Konec zkušební doby žalobkyně připadal na počátek září, z čehož je patrné, že služební funkcionář si zamýšlel ponechat čas na zrušení služebního poměru před uplynutím zkušební doby.

6. Zastřeným důvodem zrušení služebního poměru ve zkušební době měla být dle žalobkyně snaha znemožnit jí převedení na jiné služební místo jako důsledek neshod s pplk. Mgr. M. To však dle odvolacího služební funkcionáře odporuje spisovému materiálu a časovému sledu událostí, neboť možnost převedení k Celní správě žalobkyně navrhla jako řešení až poté, co jí bylo dne 2. 7. 2018 sděleno, že jí bude služební poměr ve zkušební době zrušen. Odvolací služební funkcionář shledal za nepravdivá tvrzení žalobkyně, že jí přidělovala veškerou práci první tajemnice PK, že žalobkyni schvalovala dovolenou a že žalobkyně začala první tajemnici PK postupem času zjevně vadit. Dle zjištění žalovaného žalobkyně vykonávala i práci nepřidělovanou první tajemnicí PK a kontrola práce žalobkyně patří k povinnostem prvního tajemníka PK, revize písemnosti vrácených žalobkyni nespočívala pouze v korekcích po formální stránce a není pravdou, že žalobkyně dodržovala veškeré vzory. Žalovaný rovněž poukázal na to, že podstatnou část práce žalobkyně revidovala pplk. Mgr. H., k níž žalobkyně nic nenamítala až do chvíle, kdy se uskutečnily výsledky tajemnic PK.
7. Žalovaný vyložil, že v tom, že první tajemnice PK dává pokyny a výzvy k odstranění chyb a nedostatků jí předkládaných dokumentů, nelze spatřovat nepřipustné zásahy do nezávislosti, nestrannosti a transparentnosti senátu PK. Nepřisvědčil námitce žalobkyně, že by vedoucí ALO a ředitel kanceláře přejímali návrhy první tajemnice PK bez dalšího z důvodu, že s vedoucím ALO udržuje milostný poměr - z provedeného dokazování vyplynul opak a vzhledem k vysoké odbornosti první tajemnice PK je pochopitelné, že dochází k přejímání jejích návrhů. Nebylo prokázáno ani to, že by první tajemnici PK vadilo, že žalobkyně cestuje, a to navíc za situace, kdy žalobkyni bylo umožněno přečerpat dovolenou. Dokazování nepotvrdilo, že by první tajemnice PK byla zaujatá proti žalobkyni, naopak e-mailová komunikace ukazovala na korektní jednání, nedostatky v pracovních výkonech byly shledávány již od počátku služebního poměru a nikdo ze svědků neshledal nestandardní postup první tajemnice PK vůči žalobkyni. Z dokazování nevyplynulo, že by byl činěn nátlak na žalobkyni, aby podepsala žádost o zrušení služebního poměru ve zkušební době.
8. Dále žalovaný nepřisvědčil tomu, že by vedoucí ALO zpracoval záznamy o negativních událostech při službě žalobkyně nezákonně či zpětně, neboť k tomu neměl důvod vzhledem k tomu, že ke zrušení služebního poměru nebylo třeba v souladu s ustanovením § 41 zákona o služebním poměru uvádět žádný důvod zrušení. Žalovaný uzavřel, že neshledal porušení § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru, právo na zrušení služebního poměru ve zkušební době nebylo zneužito a nebyl prokázán úmysl způsobit žalobkyni jakoukoliv újmu.
9. Pozdější tvrzení, že konflikty vznikaly, když žalobkyně projevila odlišný právní názor, neodpovídá podle žalovaného předešlým tvrzením žalobkyně, že problémy byly v osobním vztahu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyni byla ústně sdělena informace o tom, že nedojde k vydání prvostupňového rozhodnutí, ani nebylo prokázáno, že žalobkyně sdělila informaci o tom, že Celní správa by ji byla schopna ustanovit na jiné místo na měsíc srpen 2018. Skutečnost, že na základě ukončení služebního poměru, byla žalobkyni zamítnuta žádost o hypotéku, nepovažoval odvolací služební funkcionář za relevantní. Aplikace čl. 2 písm. b), bodu 5 závazného pokynu policejního prezidenta č. 75/2013 o personální pravomoci (dále též „*závazného pokynu o personální pravomoci*“)

nepřipadala podle odvolacího služebního funkcionáře v úvahu, neboť ředitel kanceláře vyjádřil souhlas s jejím převedením; pokud se žalobkyni nepodařilo vyjednat souhlas Celní správy s převedením k 1. 8. 2018, nelze to klást k tíži Policie ČR. Žalovaný měl za to, že nedošlo k porušení legitimních očekávání žalobkyně, protože splnila podmínky převedení, a že nedošlo k porušení zásady *neminem laedere*. Služební funkcionáře nebyl vázán termínem vydání rozhodnutí dne 1. 8. 2018 a nedošlo tak k jeho vydání „předčasně“.

10. Žalovaný uvedl, že předmětem řízení nebylo objasňování dílčích negativních událostí zpracovaných se žalobkyní, nepravdivé vykazování doby služby, polemika s revizemi jednotlivých rozhodnutí, který vypracovávala žalobkyně či předchozí působení žalobkyně u Vězeňské služby. Odvolací služební funkcionář neshledal, že by se pplk. Mgr. H. snažila bránit svoji kolegyni či nadřízeného, že by tajemnice poradní komise byly ovlivněny tím, že nadále působí na stejném pracovišti a nechťejí negativně vystupovat vůči nadřízeným, že by výpověď plk. Mgr. Š. byla nepřesvědčivá či neuvěřitelná.
11. Žalovaný dále shledal, že podání žádosti o převedení na jiné služební místo netvořilo překážku vedení řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době, a tedy ani důvod pro zastavení tohoto řízení, převedení není podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru nárokové a v případě žalobkyně nedošlo ke shodě mezi služebními funkcionáři ohledně data převedení. Žalovaný neshledal zlý úmysl jako pravý důvod zrušení jejího služebního poměru. Naopak žalobkyni bylo vycházeno vstřícně, zejména ve schvalování dovolené, pružné doby služby a možnosti ukončení služebního poměru z její strany. Žalovaný uvedl, že žalobkyně byla přijata do služebního poměru dne 1. 3. 2018 a zkušební doba 6 měsíců by jí tak uplynula nejdříve 31. 8. 2018, prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 10. 8. 2018 a služební poměr skončil uplynutím dne 15. 8. 2018, tj. ještě za trvání zkušební doby.

III. Žaloba

12. Žalobkyně uvedla, že dne 4. 7. 2018 služební funkcionář souhlasil s jejím převedením k Celní správě postupem podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru. Téhož dne zahájil řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době podle § 41a zákona o služebním poměru, to bylo žalobkyni doručeno 16. 7. 2018. Řízení o zrušení služebního poměru se podle žalobkyně od počátku jevílo jako forma nátlaku, neboť nadřízený žalobkyně a služební funkcionář odůvodňovali zahájení řízení tím, že mají zájem na realizaci převedení co nejrychleji. Žalobkyně byla zpočátku (tj. ve dnech 2. – 4. 7. 2018) nucena k tomu, aby služební poměr ukončila „na vlastní žádost“, což nadřízení označovali za postup ve prospěch žalobkyně, avšak žalobkyně opakovaně odmítla podepsat dokument označený jako „Zrušení služebního poměru ve zkušební době“, a tak služební funkcionář přistoupil k zahájení řízení o zrušení služebního poměru, přičemž žalobkyni sdělil, že rozhodnutí o zrušení vydáno nebude, že se jedná pouze o „pojistku“ toho, aby žalobkyně skutečně byla převedena k Celní správě. Následně služební funkcionář vydal prvostupňové rozhodnutí, čemuž podle žalobkyně nepředcházelo žádné řízení ve smyslu zákona o služebním poměru.
13. Konkrétně jako první bod žalobkyně namítla, že první překážkou zahájení řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době bylo již zahájené řízení o převedení na jiné služební místo ve stejné služební hodnosti podle § 25 odst. 4 zákona vedené pod sp. zn. PPR-21513-1/ČJ-2018-99013 řízení o zrušení služebního poměru bylo zahájeno dne 16. 7. 2018. Zásadní vadu řízení žalobkyně spatřovala v tom, že žádné řízení nebylo vedeno, neboť služební funkcionář nevedl žádné řízení, nezjišťoval skutkový stav věci, neprováděl dokazování, neumožnil žalobkyni, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí nebo aby

se vůbec ve věci vyjádřila, nevyslechl žádné svědky či jiné osoby, nevzal v potaz žalobkyní konstatovaný zájem seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Služební funkcionář může zrušit služební poměr i bez uvedení důvodu, avšak jen v souladu se zákonem, nemůže svévolně vydat rozhodnutí, kterým podstatným způsobem zasahuje do práv žalobkyně, aniž předcházelo řádně vedené řízení podle části dvanácté zákona o služebním poměru a správního řádu. Žalobkyně poukázala na zásadu zákazu zneužití práva, namítla, že postup služebního funkcionáře a napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou v rozporu s materiální spravedlností, neboť právní normy jsou v nich vykládány v rozporu s podstatou práva (jeho smyslem a účelem), a že služební funkcionář jednal v rozporu s dobrými mravy. Z důvodové zprávy k zákonu č. 247/2017 Sb. podle žalobkyně vyplývá, že smysl a účel institutu zrušení služebního poměru ve zkušební době je možnost zrušení v případě, že „*příslušník se pro službu u bezpečnostních sborů vzhledem ke svým fyzickým či psychickým dispozicím nehodí*“ tedy, že „*příslušník nemá pro výkon služby potřebné předpoklady*“, avšak v případě žalobkyně došlo ke zneužití práva v rozporu se zákonem. Žalobkyně měla pro výkon služby potřebné předpoklady, odborné znalosti a oproti jejím kolegyním i několikaletou praxi u jiného bezpečnostního sboru.

14. Prvostupňové rozhodnutí podle žalobkyně nesplňuje požadavky § 181 zákona o služebním poměru, a proto je nepřezkoumatelné. Služební funkcionář si v rozporu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru neopatřil pro vydání rozhodnutí jediný podklad, nebyl tak oprávněn prvostupňové rozhodnutí vydat. Žalobkyně poukázala na to, že na jednu stranu žalovaný tvrdí, že o služebním poměru rozhoduje výhradně ředitel kanceláře jako služební funkcionář, ale na druhou stranu prohlašuje, že služební funkcionář nepřicházel do kontaktu se žalobkyní, neměl přehled o její práci a neměl možnost ji hodnotit. Není tak známo, na základě čeho služební funkcionář vydal prvostupňové rozhodnutí.
15. Za druhé žalobkyně namítla, že došlo k postupu v rozporu s § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru. Žalobkyně splnila všechny podmínky pro převedení, a proto byl služební funkcionář povinen vydat rozhodnutí o odvolání žalobkyně z daného služebního místa a předání do pravomoci nového služebního funkcionáře u Celní správy. Právní úprava ani vnitřní předpisy neznají možnost podmíněného souhlasu, tj. souhlasu, že žalobkyni lze převést jen ke dni 1. 8. 2018 a poté již ne. Pokud služební funkcionář nechtěl souhlas vyslovit, měl žádost postoupit policejnímu prezidentovi v souladu s pokynem č. 4/2015. Odmítnutí aplikovat čl. 2 písm. b) bod 5 závazného pokynu o personální pravomoci považovala žalobkyně za nesprávné právní posouzení věci.
16. Je názoru, že nebylo možné omezit převedení jen na určitý časový úsek. Služební funkcionář zůstal nečinný, vedoucí ALO vydal personálnímu pracovišti příkaz, aby nepřipravovali rozhodnutí o odvolání ze služebního místa a služební funkcionář žalobkyni uvedl v omyl, když tvrdil, že pověřil vedoucího komunikací s Celní správou. Podání nové žádosti o převedení bránilo to, že ve věci již bylo zahájeno a vedeno řízení o převedení na jiné služební místo k Celní správě, a dále to, že žalobkyně již splnila veškeré podmínky pro převedení, nebylo tedy jediného důvodu vyžadovat nový souhlas služebního funkcionáře a znovu zasílat žádost Celní správě, když Celní správa s převedením souhlas vyslovila a stejně jako žalobkyně legitimně očekávala vydání rozhodnutí o odvolání ze služebního místa a předání do její pravomoci, stejně jako doručení osobního spisu a souvisejících dokumentů, o které oficiální cestou Policejní prezidium požádala. V žádosti, kterou služební funkcionář odsouhlasil, bylo podle žalobkyně navrženo, že převedení bude realizováno ke dni 1. 8. 2018 či k pozdějšímu nebo i dřívejšímu („*po splnění zákonných podmínek*“). Jestliže bylo dohodnuto, že ke sjednání převedení měla žalobkyně červenec

2018, není jasné, proč služební funkcionář vydal prvostupňové rozhodnutí již dne 30. 7. 2018. Tzv. boční vstup (tj. ukončení služebního poměru u Policie a ucházení se o místo u Celní správy) neumožňovaly vnitřní předpisy Celní správy, na volné místo by muselo být nejprve vypsáno interní výběrové řízení a až poté by se o něj mohly ucházet osoby z řad veřejnosti. Navíc vybraná neobsazená místa, včetně toho, o které se ucházela žalobkyně, mělo být v září 2018 v rámci úsporných opatření zrušeno. Žalobkyně úspěšně prošla testy i pohovorem, a kdyby nevykonávala službu řádně, Celní správa by měla řadu zákonných možností jak žalobkyni propustit.

17. Za třetí žalobkyně namítla, že zahájením řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době na ni byl vyvíjen nátlak. Právo příslušníka zrušit služební poměr ve zkušební době je dáno ze zákona a není zřejmé, jak by „umožnění“ zrušit služební poměr žalobkyni (navíc v krátkém časovém úseku tří pracovních dní mezi svatbou a odletem na svatební cestu) mohlo být benevolencí či vstřícným gestem bezpečnostního sboru. Nadřízený žalobkyni nutil podepsat dokument označený jako „Zrušení služebního poměru ve zkušební době“, který sám jejím jménem připravil, a rovněž žalobkyni zaslal prostřednictvím služebního e-mailu poté, co žalobkyně odmítla dokument podepsat. Zneužití institutu zkušební doby bylo podle žalobkyně patrné ze dvou citací na str. 7 a 21 napadeného rozhodnutí. Policejní prezident na jednu stranu tvrdil, že ze zákona ke zrušení služebního poměru ve zkušební době není třeba žádný důvod, na druhou stranu přiznal, že svévolně modifikoval podmínky, za kterých vydá, resp. nevydá určité rozhodnutí ve věcech služebního poměru.
18. Za čtvrté žalobkyně spatřovala nesprávné posouzení věci v tom, že (i) žalovaný shledal výpověď plk. Mgr. Š. věrohodnou, (ii) žalobkyni byla v prvním stupni upřena práva podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru v řízení, což mohlo mít význam pro posouzení otázky zrušení služebního poměru, došlo k porušení práva žalobkyně na spravedlivý proces, ačkoliv se žalobkyně svých práv aktivně domáhala a služební funkcionář na její žádost nijak nereagoval, (iii) služební funkcionář porušil v řízení v prvním stupni poučovací povinnost a § 36 odst. 3 správního řádu, (iv) žalovaný nesprávně vyhodnotil úkony služebního funkcionáře, které byly „schizofrenní“, neboť zároveň souhlasil s převedením na jiné služební místo a zahájil řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době, (v) jednání služebního funkcionáře je v rozporu se zásadami *Neminem laedit qui iure suo utitur* a *Mal enim iure nostra uti non debemus*, (vi) rozsáhlé dokazování mělo být provedeno v řízení před služebním funkcionářem, nikoliv v odvolacím řízení a žalobkyni není zřejmé, proč jí byl služební poměr zrušen, a (vii) policejní prezident nesprávně uzavřel, že dle okolností a spisového materiálu nelze dovodit, že by byl na žalobkyni činěn nátlak.
19. Za páté žalobkyně uvedla, že je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, když odkazuje na „*vyjádření odvolacího orgánu k vyjádření odvolatelky ze dne 23. 10. 2018*“, neboť není zřejmé, co je tím míněno či co má být ve vyjádření obsaženo.
20. Za šesté žalobkyně namítla, že žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním, protože z napadeného rozhodnutí nevyplývá důvod zrušení služebního poměru ve zkušební době, impuls pro zahájení řízení a vydání prvostupňového rozhodnutí, přičemž služební funkcionář neměl o žalobkyni a výkonu její služby nejmenší povědomí. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nevypořádává všechny odvolací námitky žalobkyně, obsahuje jen obecné odkazy na to, že prvostupňové rozhodnutí bylo přezkoumáno a shledáno správným. Z provedeného dokazování i napadeného rozhodnutí podle žalobkyně vyplynulo, že zrušení služebního poměru bylo motivováno osobními

neshodami žalobkyně s pplk. Mgr. M., snahou znemožnit převedení žalobkyně na jiné služební místo, zlým úmyslem zainteresovaných osob a jinými pochybeními.

21. Žalobkyně měla za to, že žalovaný nesprávně odmítl provést výslech služebního funkcionáře plk. Mgr. B., neboť jeho výslech se neměl týkat toho, zda služební funkcionář žalobkyni zná z každodenního styku, ale postupu služebního funkcionáře ohledně převedení k Celní správě a okolností zrušení služebního poměru. Rovněž žalobkyně považovala za nepřesvědčivé důvody údajné nadbytečnosti výslechu plk. Z. a L.H., kteří znali skutečné okolnosti zrušení služebního poměru žalobkyně. Odůvodnění údajné nadbytečnosti výslechu plk. Mgr. B. se nevypořádalo s tím, že žalobkyni dne 2. 8. 2018 služební funkcionář telefonicky sdělil, že je vše již vyřešeno a že plk. Š. byl pověřen vykomunikováním jejího převedení k Celní správě. V důsledku toho je relevantní i návrh na důkaz výstupem z ETŘ ke zjištění, kdy bylo skutečně sepsáno a vydáno prvostupňové rozhodnutí. Služební funkcionář taktéž nijak nereagoval na sdělení, že mohlo dojít k převedení okamžitě, kdyby nebylo možné převedení až k 1. 9. 2018. Pochybnosti o tom, že žalobkyni byla sdělena zavádějící tvrzení, nebylo nijak vyvráceno, a proto měly být navržené důkazy provedeny.
22. Podle názoru žalobkyně současné vedení řízení o převedení na jiné služební místo bylo překážkou pro řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době, ať už jako předběžná otázka či jako důvod pro přerušení řízení, neboť bylo zjevné, že žalobkyně bude převedena na jiné služební místo. Nelze přijmout účelové tvrzení, že nebylo možné vyčkat jeden měsíc či nalézt jiné kompromisní řešení.
23. Za sedmé žalobkyně namítla, že služební funkcionář a žalovaný porušili ustanovení zákona o služebním poměru, upravující péči o příslušníky, v nichž je promítnuta zásada rovného zacházení (§ 77 odst. 8), zákaz zneužití práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru (§ 77 odst. 1) a zákaz postihování příslušník proto, že se zákonným způsobem domáhá svých práv a nároků (77 odst. 10). Vzhledem k tomu, že vedoucí plk. Š. neakceptoval žádné kompromisní řešení, nemělo smysl podávat jakoukoliv formulářovou žádost o neplacené služební volno, žalobkyně nicméně o neplacené volno žádala písemně, a to e-mailem ze dne 31. 7. 2018. Za dané situace nemělo smysl ani podávat novou písemnou žádost o převedení na jiné služební místo ke dni 1. 9. 2018. Bývalé kolegyně žalobkyně si nechtěly přidělovat problémy a do protokolů o výslechu se pak vyjadřovaly víceméně neutrálně či dokonce pozitivně o kvalitě a zákonnosti přístupu jednotlivých aktérů. Žalobkyně doplnila, že trvá na závěrečné pasáži svého vyjádření před vydáním rozhodnutí, které vystihuje formalistický postup služebního funkcionáře a vedoucího odboru bez jakékoliv snahy o řešení v mezích slušnosti a zákonných pravidel a bez vůle k zamezení způsobení životní újmy žalobkyni v podobě propuštění ze služebního poměru, odepření možnosti přejít k Celní správě a ztráty možnosti získat hypotéku. Toto vyjádření žalobkyně v žalobě citovala. Kvalitu vztahů pak podle žalobkyně dokresluje to, že se policejní prezident na str. 21 napadeného rozhodnutí „pozastavil“ nad nesouladem mezi informacemi o trvání služebního poměru na dobu ne/určitou v žádosti o převedení na jiné služební místo a v potvrzení určenému pro banku, ačkoliv následně byla žalobkyně prošetřována Generální inspekcí bezpečnostních sborů ohledně možného spáchání trestného činu.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně pouze opakuje odvolací námitky, které dostatečně vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že institut zkušební doby slouží k tomu, aby obě strany mohly v ohraničeném časovém období vztah

bez udání důvodu ukončit, avšak je o tom třeba vést řízení. Na rozdíl od jiných řízení však není třeba tak podrobně zjišťovat skutkový stav věci, požadavky na řízení jsou méně přísné. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2017, č. j. 30 Ad 4/2015 – 47. Žalovaný uvedl, že důvodem dokazování v odvolacím řízení byly námitky vznesené žalobkyní až v odvolání, žalobkyně měla možnost se k věci vyjádřit již v řízení v prvním stupni, což vyplývá z toho, že tak dne 25. 7. 2018 učinila. Služební funkcionář není povinen osobně znát všechny příslušníky, o jejichž právech a povinnostech rozhoduje. Ze spisového materiálu je podle žalovaného zřejmá nedostatečnost výkonu služby žalobkyně a nespokojenost nadřízených, což vyvrací námitku o tom, že důvodem zrušení byla zlá vůle. Uvedené však je podle žalovaného nad požadavky zákona na zrušení služebního poměru ve zkušební době bez uvedení důvodu. Podle žalovaného nedošlo ke zneužití práva na zrušení služebního poměru ani k jednání v rozporu s dobrými mravy, záměrem Policie ČR bylo pouze ukončení služebního poměru, nikoliv poškození žalobkyně. Úmyslu zrušení služebního poměru byl žalobkyni sdělen již dne 2. 7. 2018, tj. před podáním žádosti žalobkyně o převedení na jiné služební místo.

25. Žalovaný poukázal na to, že předmětem projednávané věci bylo zrušení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době, nikoliv převedení na jiné služební místo podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru. Námitky v tomto směru jsou proto irelevantní. V napadeném rozhodnutí se tomu policejní prezident věnoval jen proto, že žalobkyně tvrdila, že zastřeným důvodem zrušení služebního poměru byla snaha o znemožnění převedení jako důsledek neshod s pplk. Mgr. Bc. M. To však neodpovídá časovému postupu věci a tomu, že byla schválena žádost žalobkyně o převedení na jiné služební místo. Jedná se přitom o dvě na sobě nezávislá řízení a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno, protože žalobkyně nesplnila podmínky pro převedení. Služební funkcionář neměl povinnost dávat žalobkyni jakýkoliv časový prostor před zrušením služebního poměru. Nejednalo se ani o předběžnou otázku a nebyl důvod řízení o zrušení služebního poměru přerušit. Žalobkyně navíc zástupci vedoucího ALO sdělila, že převedení bude možné realizovat až k 1. 9. 2018. Nebyl ani důvod k zastavení řízení podle § 179 zákona o služebním poměru, neboť jeho důvod neodpadl. Zrušení zkušebního poměru ve zkušební době může být učiněno i okamžitě, pokud k tomu služební funkcionář přistoupil až po měsíci, postupoval vůči žalobkyni vstřícně. Z § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru nevyplývá povinnost služebního funkcionáře vydat rozhodnutí o odvolání, jestliže je mu dána pouze možnost, vyplývá z toho logicky, že může stanovit i podmínky.
26. Žalovaný uvedl, že možnost zrušení služebního poměru ze strany příslušníka považuje za výhodnější s ohledem na hledání dalšího zaměstnání a z psychologického hlediska. Jiný názor žalobkyně nemění nic na tom, že fakticky s ní služební funkcionář zacházel příznivěji, než byl povinen. Vedoucí ALO připravil dokument „Zrušení služebního poměru ve zkušební době“ v zájmu urychlení věci, žalovanému není zřejmé, jak mohl být tímto dokumentem vytvářen nátlak na žalobkyni, neboť Policie ČR měla zájem na ukončení jejího služebního poměru a na převedení na jiné služební místo měla zájem pouze žalobkyně.
27. K hodnocení výpovědi vedoucího ALO žalovaný odkázal na str. 6 napadeného rozhodnutí a uvedl, že rozpory mezi výpovědí vedoucího ALO a tvrzeními žalobkyně byly vyvráceny jinými důkazy, z nichž byl skutkový stav spolehlivě zjištěn. Spis obsahuje převážně důkazy navržené žalobkyní, avšak žádný doklad nepotvrzuje verzi událostí, tvrzenou žalobkyní. Absence vyrozumění žalobkyně před ukončení prvoinstančního řízení o tom, kdy bude

vydáno prvostupňové rozhodnutí, nezakládá vadu řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí, a to vzhledem k charakteru řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době. Žalobkyně se písemně vyjádřila dne 25. 7. 2018 po sdělení, že vyjma vyrozumění o zahájení řízení spis neobsahuje další podklady. Ve vyjádření žalobkyně uvedla, že by ráda nahlédla do spisu, až bude doplněn o nějaké podklady, což se však nestalo, a proto nebyla vyzvána. Podle žalovaného by byl výsledek řízení stejný, i kdyby bylo žalobkyni sděleno, k jakému datu služební funkcionář vydá prvostupňové rozhodnutí, neboť si nelze představit, že by Policie ČR měla zájem na další službě žalobkyně vzhledem k jejímu přístupu k plnění služebních povinností. Procesních práv žalobkyně využila v odvolacím řízení, které s prvostupňovým řízením tvoří jeden celek. Žalovaný měl za to, že námitky porušení zásady *neminem laedere* a dokazování až v odvolacím řízení vypořádal již v napadeném rozhodnutí. Námitka, že žalobkyni není znám důvod zrušení služebního poměru, není relevantní. Textem „*blíže viz vyjádření odvolacího orgánu k vyjádření odvolatelky ze dne 23. 10. 2018*“ žalovaný odkazoval na dřívější část napadeného rozhodnutí.

28. Napadené rozhodnutí není podle žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neprokázalo se, že by vydání prvostupňového rozhodnutí bylo motivováno osobními neshodami žalobkyně s pplk. M., snahou znemožnit převedení žalobkyně na jiné služební místo či zlým úmyslem. Důvodem pro provedení výsledku bez dalšího nebylo podle žalovaného to, že se skutečnosti a informace vyplývající ze spisového materiálu týkají služebního funkcionáře, o jeho výsledku by bylo možné uvažovat za účelem odstranění rozporů ve zjištěných skutečnostech, ale rozpory byly dostatečně odstraněny jinými důkazy.
29. Podle žalovaného ze spisu dostatečně vyplývá, že nedošlo ke zneužití práva na zrušení služebního poměru ve zkušební době, žalobkyně nebyla postižena za domáhání se zákonných práv. E-mail žalobkyně ze dne 31. 7. 2018 nelze považovat za oficiální žádost o poskytnutí služebního volna podle § 76 zákona o služebním poměru, v níž je třeba zdůvodnit, že není rozpor s vážným zájmem služby. E-mail navíc žalobkyně sepsala až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Žalobkyně nemůže svoji nečinnost v podání žádosti omlouvat spekulací o tom, jak by postupoval vedoucí ALO či služební funkcionář. Komunikace s žalobkyní probíhala standardním způsobem a byla jí poskytnuta součinnost s převedením v tom, že byla schválena její žádost o převedení, aniž by bylo rovnou vydáno prvostupňové rozhodnutí.

V. Další vyjádření účastníků

30. Žalobkyně v replice uvedla, že pouze neopakuje odvolací námitky, žalovaný se nevypořádal s tím, že institutu zrušení služebního poměru nelze zneužít k újmě příslušníka a délka napadeného rozhodnutí nesvědčí o jeho zákonnosti. Žalobkyně namítla zneužití práva až v odvolání, neboť jí nebylo umožněno jakýmkoliv způsobem se vyjádřit či seznámit s podklady v řízení v prvním stupni. Není zřejmé, na základě čeho služební funkcionář zahájil řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době a proč vydal rozhodnutí, kromě ústního sdělení, které svědčí o nátlaku.
31. Žalovaný až ve vyjádření k žalobě dospěl k negativním poznatkům o přístupu žalobkyně k plnění služebních povinností. Záznamy ve spise však vznikly až, když se nadřízený žalobkyně marně snažil najít důvod, proč se jí zbavit, žalovaný z nich vychází, ačkoliv je sám nepovažuje za relevantní a nevypořádal s vyjádřením žalobkyně k těmto záznamům. Žalobkyně neporušila žádný služební předpis. Potvrzení o průměrném výdělku nemá hlubší souvislost s předmětem řízení. Poukaz na GIBS měl jen dokreslit kvalitu vztahů.

Žalobkyně se nezabývala jednotlivými případy, které zpracovávala ve služebním poměru, neboť se jimi nezabývalo ani napadené rozhodnutí. Žalobkyně měla za to, že výkon její služby byl i nadprůměrný, a vyjádřila se i ke třem konkrétním kauzám, které řešila.

32. Žalobkyně nesouhlasila s tím, že by námitky ohledně převedení na jiné služební místo byly irelevantní, neboť se touto problematikou žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval a obě řízení jsou úzce provázána, a to tím, že služební funkcionář zneužil možnosti zahájení řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době. Služební funkcionář byl povinen postoupit žádost o převedení policejnímu prezidentovi a naopak nebyl oprávněn stanovovat pro převedení jakékoliv lhůty. Žalobkyně splnila všechny podmínky pro převedení a zmařil jej pouze vedoucí oddělení a služební funkcionář. Žalobkyně navrhovala termín 1. 9. 2018 z toho důvodu, že místo u Celní správy mělo být zřízeno až od tohoto data, pokud byl měsíc srpen 2018 problém, mohla být převedena na jiné místo v rámci téhož oddělení Celní správy.
33. Poskytnutí lhůty 3 dnů k rozhodnutí o zrušení služebního poměru z vlastní vůle v nevhodnou dobu nepovažovala žalobkyně za vstřícné jednání, ale za nátlak. Okolnosti případu podle žalobkyně svědčí o nezákonnosti postupu služebního funkcionáře s přihlédnutím k zásadě, že zneužití práva není jeho výkonem, nýbrž jde o protiprávní (nedovolený) čin, a proto mu nelze přiznat ochranu.
34. Vzhledem k telefonicky sdělením informacím dne 2. 8. 2018 existovaly zásadní rozpory v postupu služebního funkcionáře, a proto měl být proveden výslech plk. Mgr. B. Žalovaný nesprávně upozadil argumenty na str. 2 odvolání. Žalovaný neuvedl, ve které pasáži napadeného rozhodnutí byla vyvrácena tvrzení žalobkyně provedeným dokazováním. Uvedené dokresluje nestandardní postup služebního funkcionáře a zneužití institutu zrušení služebního poměru ve zkušební době.
35. Ve sdělení ze dne 31. 3. 2020 žalobkyně městský soud informovala o ukončení řízení o převedení na jiné služební místo a doložila relevantní rozhodnutí a dokumenty a navrhla jek důkazu, jakož i celý spis.
36. Žalovaný ve vyjádření ze dne 15. 4. 2020 uvedl, že obě řízení jsou samostatná a vzájemně nezávislá a rozhodnutí v řízení o převedení, jakož i námitky týkající se této problematiky, jsou irelevantní pro rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době. V otázce vztahu obou řízení žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě.

VI. Dosavadní průběh řízení

37. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Ad 7/2019 – 95 žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 - 109, dospěl k závěru, že služební funkcionář byl s ohledem na § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru povinen vážit důsledky svého rozhodnutí a z variant řešení téže situace volit pro příslušníka příznivější cestu. Byl názoru, že zájem obou účastníků ohledně budoucího působení žalobkyně u stávajícího bezpečnostního sboru (Policie České republiky) se v zásadě shodoval – nikdo z nich (ač každý z jiných důvodů) nehodlal v tomto služebním poměru nadále pokračovat. Zrušení služebního poměru žalobkyně i její převedení na služební místo k Celní správě tak v zásadě představovalo totožný výsledek – ukončení služebního poměru žalobkyně u Policie České republiky. Následky jednotlivých způsobů ukončení stávajícího služebního poměru však byly rozdílné, neboť žalobkyně zrušením služebního poměru ve zkušební době přišla o základní a nezbytnou podmínku pro účinné převedení na služební místo k jinému bezpečnostnímu sboru. Oproti tomu v případě převedení na služební místo k Celní správě by sice žalobkyně u policie plnila služební

povinnosti o měsíc déle, než byl zájem služebního funkcionáře, avšak po uplynutí této doby by byla převedena k jinému bezpečnostnímu sboru a nepřišla by o materiální a sociální zabezpečení, což byl naopak následek skončení služebního poměru.

38. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v měsíci červenci 2018 postupovala v přijímacím řízení u Celní správy úspěšně a ještě před vydáním prvostupňového správního rozhodnutí avizovala a později i doložila konkrétní souhlas Celní správy s převedením s účinností od 1. 9. 2018, dospěl městský soud k závěru, že služební orgány nebyly z personálního hlediska vystaveny žádnému nepřiměřenému riziku, že marným uplynutím zkušební doby (tj. 1. 9. 2018) dojde k nežádoucímu prodloužení služebního poměru žalobkyně u stávajícího bezpečnostního sboru. Městský soud proto uzavřel, že výhoda, kterou přineslo pro služebního funkcionáře zrušení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době, byla neproporcionální k újmě, která tímto zrušením byla způsobena žalobkyni. Jestliže služební funkcionář (a žalovaný) zájem žalobkyně v pokračování služebního poměru u jiného bezpečnostního sboru nezvážil jako převažující nad svým zájmem na okamžitém ukončení služebního poměru žalobkyně k České republice, nešetřil tím podle městského soudu nijak práva žalobkyně a postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle něhož platí, že *„[b]ezpečnostní sbor ani příslušník nesmí výkonu práva povinností vyplývajících ze služebního poměru zneužívat k újmě jiného účastníka služebního poměru“*.
39. Městský soud se ztotožnil se žalobkyní i v tom, že řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době měl služební funkcionář zastavit podle § 179 zákona o služebním poměru, neboť s ohledem na stejný výsledek převedení k jinému bezpečnostnímu sboru (konec služebního poměru u policie) odpadl důvod, pro který bylo toto řízení vedeno.
40. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 31. 3. 2023, č. j. 3 As 376/2020 – 82, zrušil rozsudek městského soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 Ad 7/2019 – 95 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem Nejvyššího správního soudu je městský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.)

VII. Další postup Městského soudu v Praze

41. Městský soud v dalším řízení vyzval obě procesní strany k případnému uplatnění aktuálního procesního stanoviska.
42. K věci se vyjádřil pouze žalovaný. Setrval na svém vyjádření k žalobě. Jinak se ztotožnil se závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Je tedy názoru, že nebyl povinen zkoumat proporcionalitu svého postupu, neboť taková povinnost odporuje smyslu a účelu institutu zrušení služebního poměru ve zkušební době. Stěžejní je pouze jediné skutkové zjištění, a to plynutí zkušební doby. Žalobkyně nebyla ze strany služebního funkcionáře diskriminována, služební funkcionář nezneužil svého práva. V případě žalobkyně nebyl služební funkcionář (ředitel kanceláře policejního prezidenta) povinen zjišťovat rozhodné skutkové okolnosti ani shromažďovat podklady a důkazy k jejich prokázání; žalovaný následně provedl rozsáhlé dokazování pouze za účelem vyvrácení námitek žalobkyně, které vznesla až v odvolacím řízení. Žalovaný rovněž s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu setrval na nedůvodnosti námitek k nezbytnosti zastavení řízení o zrušení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době podle § 179 zákona o služebním poměru pro odpadnutí důvodu vedení řízení.
43. Žalobkyně aktuální procesní stanovisko neuplatnila.

VIII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

44. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

45. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně přes výzvu soudu nevyjádřila svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání, její souhlas je tak presumován (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a žalovaný s projednáním věci bez jednání výslovně souhlasil.
46. Městský soud nenařídil jednání ani z důvodu dokazování, neboť shledal, že veškeré rozhodné důkazy a podklady k projednání věci jsou již součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel. Správním spisem se přitom dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Důkaz navržený žalobkyní v soudním řízení (nahrávka telefonického hovoru s ředitelem B. z 2. 8. 2018) pak nebyl pro posouzení věci relevantní (k tomu viz níže).
47. Ze správního spisu (vedeného ke zrušení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době) vyplývá, že žalobkyně byla rozhodnutím ředitele Kanceláře policejního prezidenta ve věcech služebního poměru (tj. služebního funkcionáře) ze dne 9. 2. 2018, č. 68/2018, přijata do služebního poměru u Policie ČR od 1. 3. 2018 na dobu určitou. Zkušební doba 6 měsíců podle § 11a zákona o služebním poměru jí tak měla uplynout dne 1. 9. 2018 (srov. pravidla pro počítání času dle ustanovení § 211 odst. 2 zákona o služebním poměru – cit: „*poslední den lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let připadá na den, který se pojmenováním nebo číslem shoduje se dnem, na který připadá událost, od níž lhůta počíná běžet. Není-li takový den v měsíci, připadne poslední den lhůty na poslední den v měsíci. Polovinou měsíce je 15 dnů.*“).
48. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobkyně požádala dne 4. 7. 2018 podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru o převedení na jiné služební místo k Celní správě České republiky ke dni 1. 8. 2018. Téhož dne (4. 7. 2018) s tímto převedením vyslovil svůj souhlas jak vedoucí odboru tak i služební funkcionář.
49. Řízení o zrušení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době bylo zahájeno dne 16. 7. 2018, kdy bylo žalobkyni doručeno oznámení služebního funkcionáře ze dne 4. 7. 2018, č. j. PPR-20601-1/ČJ-2018-990760. Žalobkyně v návaznosti na to dne 25. 7. 2018 požádala služebního funkcionáře o zastavení řízení ve věci zrušení služebního poměru, a to z důvodu, že již požádala o převedení na jiné služební místo u Celní správy a dne 23. 7. 2018 úspěšně absolvovala psychotesty. Podobnou žádost učinila žalobkyně ke služebnímu funkcionáři dne 31. 7. 2018 emailem, kde uvedla, že obsazované služební místo bude u Celní správy volné ke dni 1. 9. 2018 a služebního funkcionáře požádala o sdělení, zda mu tento termín přeložení vyhovuje. Městský soud k uvedenému konstatuje, že na č. l. 48 správního spisu je založena listina „*detail volného místa ID 9009745*“, z něhož vyplývá, že jde o místo obsazované bez výběrového řízení volné od 1. 9. 2018.
50. Dne 10. 8. 2018 bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 30. 7. 2018, č. 738/2018 o zrušení služebního poměru ve zkušební době. Z jeho odůvodnění vyplývá, že žalobkyně služebnímu funkcionáři dne 25. 7. 2018 oznámila, že dne 2. 7. 2018 požádala o převedení na jiné služební místo ve stejné hodnosti ke dni 1. 8. 2018, s čímž služební funkcionář souhlasil, a že 23. 7. 2018 úspěšně absolvovala zjišťování osobní způsobilosti. Dále služební funkcionář v odůvodnění odcitoval ustanovení § 11 a § 41a zákona o služebním poměru, uvedl, že pro zastavení řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době neshledal důvod podle § 179 zákona o služebním poměru a uzavřel, že vzhledem k tomu, že žalovaná je ve zkušební době a služební poměr lze tak zrušit i bez udání důvodů, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

51. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání dne 22. 8. 2018, které následně dalšími podáními ze dne 27. 8., 23. 10. a 10. 12. 2018 doplnila postupně o nové argumenty a důkazní návrhy.
52. Žalovaný následně v rámci odvolacího řízení k návrhům žalobkyně doplnil spis o řadu listinných podkladů a provedl důkaz výsledkem svědků plk. Mgr. Š. (vedoucího ALO), pplk. Mgr. R. M. (první tajemnice poradní komise policejního prezidenta), pplk. Mgr. B. H., pplk. JUDr. K. J., pplk. Mgr. P. P., kpt. Mgr. H. Č., pplk. Mgr. Bc. M. J.
53. Plk. Mgr. Š. - vedoucí analyticko-legislativního odboru (ALO) - svou výpověď doplnil skutková zjištění z dostupných listinných podkladů. Uvedl, že s tím, že bude služební poměr zrušen ve zkušební době, byla žalobkyně seznámena dne 2. 7. 2018. Plk. Mgr. Š. jí současně nabídl, aby o ukončení služebního poměru požádala sama. Žalobkyně mu sdělila, že se uchází o přeložení na jiné služební místo u celní správy a pokusí se dosáhnout tohoto přeložení co nejdříve. Žalobkyně byla seznámena s tím, že je vůlí vedoucího ukončit služební poměr co nejdříve a se žalobkyní se dohodl na tom, že pokud dosáhne žalobkyně přeložení v rámci měsíce července 2018, služební poměr zrušen nebude. Uvedl, že žalobkyně zástupci vedoucího dne 27. 7. 2018 sdělila, že u celní správy bude možné místo obsadit až dne 1. 9. 2018. Proto bylo dne 30. 7. 2018 vyhotoveno rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době. Žalobkyně předložila služebnímu funkcionáři dne 31. 7. 2018 zprávu celní správy ze dne 27. 7. 2018, č. j. 43978/2018-900000-405.1 (založenou ve správním spise na č. l. 89) o schválení přeložení žalobkyně ke dni 1. 9. 2018. Městský soud dodává, že tento sled událostí týkající se jednání žalobkyně s vedoucím popř. služebním funkcionářem o zrušení služebního poměru a o tom, že žalobkyně současně jednala o přeložení k celní správě, potvrzuje i doložená emailová korespondence ze dnů 31. 7. – 9. 8. 2018 mezi žalobkyní a jejím vedoucím založena ve správním spise.
54. Městský soud v této souvislosti shledal, že správní spis o průběhu jednání žalobkyně se služebním funkcionářem obsahuje dostatečné množství podkladů a skutkových zjištění a ty poskytují ucelený a věrohodný obraz o průběhu celé situace. Městský soud proto pro projednávanou věc nepovažoval za potřebné navíc provádět i žalobkyní navržený důkaz nahrávkou jejího telefonického hovoru s ředitelem MB (služebním funkcionářem) z 2. 8. 2018, jenž by měl podle tvrzení žalobkyně taktéž prokazovat rozporný postup služebního funkcionáře.
55. Pokud jde o hodnocení pracovních výkonů žalobkyně, ze svědeckých výsledků zejména plk. Mgr. Š., pplk. Mgr. M., pplk. Mgr. H. a Mgr. J. a z listinných důkazů (jimiž jsou zejména emailová komunikace žalobkyně se služebním funkcionářem, s vedoucím odboru plk. Š., záznamy o významných událostech ze dnů 4. 7., 2. 8. 2018, výpisy o docházce žalobkyně, koncepty rozhodnutí, které připravovala žalobkyně založené na č. l. 198 – 460 správního spisu, SMS zprávy ze dne 4. 7. 2018 mezi žalobkyní a Mgr. M.) shromážděných v rámci odvolacího řízení nesporně vyplývá, že žalobkyně předkládala pracovní výstupy, které byly následně opakovaně revidovány, byly předmětem pracovních diskuzí a korektur, a že žalobkyně byla několikrát vyšetřována z důvodu absence na pracovišti pro rozpor se stanovenými pravidly či pro nedodržení stanoveného fondu služby.
56. Žalobkyně se po seznámení s podklady odvolacího řízení k věci vyjádřila ještě dne 10. 12. 2018. Dne 11. 2. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. PPR-20601-48/ČJ-2018-990131, kterým prvostupňové rozhodnutí o skončení služebního poměru potvrdil.
57. Nad rámec již výše uvedeného vyplývá, že usnesením ze dne 4. 11. 2019, č. j. PPR-21513-6/ČJ-2018-990760, bylo zastaveno řízení o převedení žalobkyně na jiné služební místo z důvodu, že služební poměr žalobkyně skončil a tím odpadl důvod žádosti o převedení.

K odvolání žalobkyně poté žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 21. 1. 2020, č. j. PPR-21513-14/ČJ-2018-990131.

Ke zrušení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době, převedení žalobkyně k Celní správě

58. Žalobkyně byla podle § 1 odst. 3 zákona o služebním poměru přijata do služebního poměru k České republice. Při přijetí do služebního poměru obecně platí podle § 11a zákona o služebním poměru, že se stanoví zkušební doba v délce 6 měsíců.
59. Strany se shodují v tom, že účelem institutu zkušební doby je ověření schopností příslušníka působit a vykonávat své povinnosti ve služebním poměru. Osvědčí-li se příslušník ve služebním poměru, služební poměr po uplynutí zkušební doby pokračuje dál. Neosvědčí-li však příslušník své schopnosti ve služebním poměru popř. nenaplní-li služební poměr představy příslušníka o službě, jsou služební funkcionář i příslušník podle ustanovení § 41a zákona o služebním poměru oprávněni zrušit služební poměr i bez uvedení důvodu. Služební poměr poté skončí uplynutím 5 kalendářních dnů ode dne doručení rozhodnutí služebního funkcionáře příslušníkovi nebo písemného oznámení příslušníka bezpečnostnímu sboru, nejpozději však uplynutím zkušební doby.
60. Rozsah potřebných skutkových zjištění služebního funkcionáře pro naplnění podmínek pro postup podle citovaného ustanovení je determinován tím, že služební poměr lze ve zkušební době skončit i bez udání důvodů. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2019, č. j. 8 As 247/2017 – 32, k obdobně koncipovanému institutu zrušení služebního poměru ve zkušební době u vojáka povolání, shrnul, že „ačkoli z citovaného § 145 odst. 1 písm. f) zákona o vojácích z povolání vyplývá, že rozhodování o zrušení služebního poměru ve zkušební době je vydáváno v řízení, na které se dle citovaného § 144 zákona o vojácích z povolání vztahuje subsidiárně správní řád, skutečnost, že lze ve zkušební době dle § 21a zákona o vojácích z povolání zrušit služební poměr i bez uvedení důvodu, významně průběh tohoto řízení, jakož i podobu úkonů v jeho rámci učiněných a obsah pořizovaného správního spisu, determinuje. Jakkoli je lidsky pochopitelné, že nesdělení důvodů, které vedly k ukončení služebního poměru ve zkušební době, není pro stěžovatele příjemné, nelze se zdůvodnění, které absentuje v souladu s hmotněprávní normou, domáhat pomocí nástrojů procesního práva.“
61. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále vyložil, že „pro rozhodnutí o zrušení služebního poměru ve zkušební době dle § 21a zákona o vojácích z povolání je jediným nezbytným zjištěním to, zda se jedná o vojína ve zkušební době. Tato skutečnost nebyla a není spornou. Opatřování podkladů, z nichž by byl zjištěnitelný či dovoditelný skutečný důvod ukončení služebního poměru, by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, jakož i v přímém rozporu s účelem § 21a zákona o vojácích z povolání, který umožňuje ukončit služební poměr ve zkušební době bez uvedení důvodů.“
62. Uvedené lze podle názoru městského soudu aplikovat beze zbytku i v projednávané věci. Jestliže tedy služební funkcionář zrušil služební poměr žalobkyně ve zkušební době, aniž by v odůvodnění svého rozhodnutí blíže vyložil, které důvody jej k tomu vedly, i takové rozhodnutí bylo formálně i materiálně bezvadné, s ohledem na to, že podle § 41a zákona o služebním poměru lze zrušit služební poměr i bez důvodu. Současně pokud jediným nezbytným skutkovým zjištěním mělo být to, že žalobkyně byla ve zkušební době, což je nesporné, netrpí prvostupňové rozhodnutí vadou nedostatku skutkových zjištění a není ani nepřezkoumatelné. Ze stejných důvodů nemá podle názoru městského soudu zásadní vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí to, že žalobkyni nebylo v této fázi správního řízení umožněno využít procesní práva podle § 174 zákona o služebním poměru (mj. nahlížet do spisu, vyjádřit se k věci, seznámit se k podkladům).

63. Žalobkyně svá procesní práva v plné míře uplatnila v odvolání a jeho následném doplnění. Sporovala jednak konkludentní názor služebního funkcionáře (v prvostupňovém rozhodnutí nevyřčený), že se ve služebním poměru neosvědčila a jednak namítla procesně vadný postup z toho důvodu, že ještě před zahájením řízení o zrušení služebního poměru podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru požádala o převedení na jiné služební místo, což služební funkcionář z hlediska věcného i procesního nijak nerefletoval.
64. Městský soud v této souvislosti posoudil námitky vůči postupu žalovaného, který až v odvolacím řízení (avšak k odvolacím námitkám žalobkyně) rozsáhle doplnil podklady správního řízení a provedl důkazy svědeckými výpověďmi.
65. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2017, č. j. 7 As 281/2016 - 26, nebo v rozsudku ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 8/2017 - 26, vyložil, že správní řád se podpůrně použije taktéž v řízení o služebním poměru příslušníků bezpečnostního sboru (k tomu blíže viz citovaná rozhodnutí). Zákon o služebním poměru ve svém ustanovení § 190 odst. 1 - 9 přitom obsahuje (oproti správnímu řádu) speciální právní úpravu odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře v I. stupni. Podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru platí, že *„odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.“*
66. Odvolací orgán je obecně oprávněn doplnit odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, čj. 4 As 10/2012 - 48). Přitom však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti řízení [srov. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 - 47]. Hlavní smysl zásady dvojinstančnosti spočívá v tom, že adresát prvostupňového správního rozhodnutí může v odvolání vznášet kvalifikované námitky, o kterých rozhodne nadřízený správní orgán [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 1. 1999, sp. zn. III. ÚS 257/98 (N 10/13 SbNU 65), nebo ze dne 4. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 544/98 (N 109/15 SbNU 75), nebo rozsudky NSS ze dne 23. 1. 2014, čj. 9 As 128/2013 - 45, či ze dne 29. 10. 2014, čj. 1 Afs 111/2014 - 46].
67. Služební funkcionář v projednávané věci prakticky obratem po zahájení řízení vydal rozhodnutí, které nebylo třeba podrobněji doplňovat o důvody vedoucí služebního funkcionáře ke zrušení služebního poměru ve zkušební době. Tím byl zúžen obsah potřebných skutkových zjištění toliko na jedinou, tj. zda žalobkyně byla ve zkušební době. Tato skutečnost byla nesporná.
68. Žalobkyně byla se svými procesními právy seznámena v oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 7. 2018 a v návaznosti na krátký odstup rozhodnutí od zahájení řízení fakticky neměla možnost navrhnout důkazy, seznámovat se s podklady a vyjádřit se k věci. Žalobkyně se seznámila až s prvostupňovým a svá práva a procesní výtky proti vedenému řízení mohla uplatnit poprvé až v řízení o odvolání. I když namítané vady prvostupňového rozhodnutí a zjišťované skutečnosti představovaly skutkové a právní novoty, ty však v odvolacím řízení podle zákona o služebním poměru přípustné jsou. Na rozdíl od obecného správního řízení totiž zákon o služebním poměru neupravuje koncentraci odvolacího řízení (srov. § 190 zákona o služebním poměru a § 82 odst. 4 správního řádu). Příslušník je tak

v odvolacím řízení oprávněn tvrdit a namítat zcela nové právní a skutkové důvody, pro které má za to, že je prvostupňové rozhodnutí nezákonné a že tedy neobstojí.

69. Výše uvedené znamená, že i když žalobkyně svá procesní práva mohla uplatnit poprvé až v odvolacím řízení, nebylo vadou, pokud stěžejní část skutkových zjištění provedl až žalovaný v odvolacím řízení. Městský soud poté dodává, že uvedený postup služebních orgánů ostatně správní soudy již obecně akceptovaly jako možný i v jiných případech příslušníků bezpečnostních sborů (srov. rozsudek městského soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 9 Ad 16/2015 – 78 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 As 114/2018 – 33, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci ze dne 5. 6. 2018, č. j. 65 Ad 3/2016 – 103 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018 – 30).
70. Stěžejní otázkou projednávané věci je podle názoru městského soudu to, zda zrušení služebního poměru ve zkušební době dostalo zákonným požadavkům a zda a jaký vliv na věc mělo, že žalobkyně podle ustanovení § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru požádala o odvolání ze služebního místa a o převedení k jinému bezpečnostnímu sboru – k Celní správě.
71. Městský soud shledal, že správní spis obsahuje dostatečný rozsah podkladů o pracovní činnosti žalobkyně a o její docházce. Podle názoru městského soudu byl tedy skutkový stav zjištěn dostatečně. Městský soud předeseílá, že není předmětem nynějšího řízení přezkoumání toho, jak by měly obstát návrhy rozhodnutí, které žalobkyně připravovala a do jaké míry byl správný právní názor žalobkyně či jejích kolegů v těchto věcech. Obdobně je tak pro městský soud bez významu, jak moc byly důvodné, ospravedlnitelné a podle interních předpisů obhajitelné absence žalobkyně. V souhrnu však ze spisu vyplývá, že se zjevně lišily představy vedoucích zaměstnanců a žalobkyně rovnou o několika aspektech její práce, zejména o kvalitě plnění služebních úkolů a o docházce na služební místo. Z podkladů, které podle názoru městského soudu představují dostatečně objektivní výpověď o pracovní činnosti žalobkyně, pak nevyplývá, že by důvody pro výtky byly motivovány jen negativním přístupem Mgr. . k žalobkyni. Uvedené skutečnosti byly podle názoru městského soudu způsobily vyvolat ve služebním funkcionáři oprávněné přesvědčení o tom, že žalobkyně se ve služebním poměru neosvědčila a vhodné by tak bylo její služební poměr ukončit ve zkušební době, k čemuž je oprávněn podle § 41a zákona o služebním poměru. S tímto hodnocením se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí ztotožnil.
72. K samé podstatě sporu pak zaujal právní názor Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2023, č. j. 3 As 376/2020 – 82. Je názoru, že zrušení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době vyhovělo všem zákonným požadavkům. Žalovaný nebyl povinen zkoumat proporcionalitu řešení, které zvolil služební funkcionář. Nejvyšší správní soud poukázal na smysl a účel zkušební doby, tím je umožnit stranám služebního poměru realizovat služební poměr po určitou dobu ve zkušebním režimu. Zákon o služebním poměru v § 41a kterékoli ze stran umožňuje služební poměr zrušit i bez udání důvodu. Podmínky pro takový postup jsou nastaveny pro obě strany stejně. Proto, pokud v odvolacím řízení proti rozhodnutí služebního funkcionáře o zrušení služebního poměru ve zkušební době nevyjde najevo, že služební funkcionář tímto úkonem příslušníka diskriminoval nebo své právo zneužil, není stěžovatel povinen zkoumat, zda je újma, která byla žalobkyni zrušením služebního poměru způsobena, přiměřená. Podle názoru Nejvyššího správního soudu služební funkcionář žalobkyni nediskriminoval a ani žalobkyně takovou skutečnost netvrdí. Nelze hovořit ani o tom, že by v předložené věci došlo ke zneužití práva ve

smyslu § 77 odst. 1 zákona o služebním poměru. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně věděla, že služební funkcionář s jejím převedením souhlasil za podmínky, že k němu dojde do 1. 8. 2018. Nemohla proto být v dobré víře, že stěžovatel bude ve služebním poměru, který mu zcela evidentně nevyhovoval, pokračovat i po tomto termínu.

73. Pro osud služebního poměru u policie tak bylo zcela nerozhodné, že žalobkyně požádala o převedení k celní správě, ke kterému mělo dojít 1. 9. 2018. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s odkazem městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 327/2019 – 109. Nejvyšší správní soud má za to, že závěry tohoto rozsudku na předloženou věc nedopadají nejen proto, že žalobkyni nelze služební poměr současně zrušit a současně jeho obsah změnit, ale především proto, že nešlo o řešení téže situace, neboť zájem obou stran nebyl v jádru totožný. Z obsahu správního spisu zcela jednoznačně vyplývá, že zájmem služební funkcionáře bylo co nejdříve ukončit služební poměr žalobkyně, který mu z legitimních důvodů nevyhovoval. K takovému výsledku však vedla pouze jedna cesta, a to zrušení služebního poměru ve zkušební době.
74. Tento právní názor Nejvyššího správního soudu je pro městský soud závazný dle § 110 odst. 4 s. ř. s. a městský soud neshledal důvod se od něj odchýlit. Uzavírá proto, že zrušení služebního poměru ve zkušební době dostalo zákonným podmínkám. Služební poměr žalobkyně tak skončil pro naplnění jednoho ze zákonem předvídaných důvodů ukončení služebního poměru podle § 41a zákona o služebním poměru.

K ostatním otázkám

75. Žalobkyně namítla, že služební funkcionář měl v dané situaci podle § 179 zákona o služebním poměru zastavit řízení o zrušení služebního poměru žalobkyně. Podle citovaného ustanovení platí, že *„služební funkcionář řízení zastaví, jestliže účastník vzal svou žádost zpět, účastník v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, byla podána žádost zjevně právně nepřípustná nebo se žádost stala zjevně bezpředmětnou. Řízení, které bylo zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru, se zastaví, jestliže odpadl jeho důvod.“*
76. Žalobkyně s předstihem před samotným zahájením řízení o zrušení služebního poměru ve zkušební době (i v jeho průběhu) služebnímu funkcionáři jednak sdělila, že učinila kroky k převedení na jiné služební místo u jiného bezpečnostního sboru a později služební funkcionáře požádala o převedení. Žalobkyně tedy souběžně s řízením o propuštění ze služebního poměru usilovala o převedení k jinému bezpečnostnímu sboru, tj. ke sboru, kde by práva a povinnosti České republiky vykonával jiný služební funkcionář.
77. Z již výše uvedeného podle názoru městského soudu vyplývá, že zrušení služebního poměru ve zkušební době dostalo zákonným podmínkám bez ohledu na to, že žalobkyně požádala o převedení na služební místo k Celní správě. Neodpadl zde tedy důvod pro vedení takového řízení, tím nebyla naplněna podmínka pro zastavení řízení podle § 179 zákona o služebním poměru.
78. Žalobkyně rovněž namítla, že se žalobou napadené rozhodnutí nevypořádalo se všemi jejími odvolacími námitkami, často také obsahuje toliko obecný odkaz na to, že prvostupňové rozhodnutí bylo přezkoumáno a shledáno správným. Městský soud připomíná, že žalobkyně v rámci odvolání uplatnila řadu námitek a to dokonce v několika podáních. Žalobkyně přitom současně nespecifikovala, kterými odvolacími námitkami se žalovaný dle jejího názoru nezabýval a jak ji to mělo zkrátit na jejích právech. Platí zásada, že správní orgány nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace obsažené v

odvolání (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130, potom Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“

79. Městský soud již výše stěžejní obsah napadeného rozhodnutí shrnul. Žalovaný v rozhodnutí shrnul dosavadní stav řízení, provedení jednotlivých důkazů, vypořádává jednotlivá podání žalobkyně. Podstatou odvolání jsou pak dvě námitky – nezákonnost procesu zrušení služebního poměru z důvodu přeložení žalobkyně a z důvodu zneužití práva. Tyto námitky žalovaný vypořádal na str. 26 a násl. napadeného rozhodnutí. Městský soud je názoru, že žalovaný své úvahy v napadeném rozhodnutí uceleně a srozumitelně vyložil. Ze žalovaného rozhodnutí je tak patrné, jak žalovaný o věci uvažil, rozhodnutí je proto plně přezkoumatelné. S postupem služebního funkcionáře i žalovaného při zrušení služebního poměru žalobkyně ve zkušební době se pak ztotožnil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2023, č. j. 3 As 376/2020 – 82, a v souladu s tímto závazným právním názorem i nyní Městský soud v Praze.
80. Žalobkyně namítla částečnou nesrozumitelnost žalovaného rozhodnutí toliko v tom, že žalovaný odkazuje na „vyjádření odvolacího orgánu k vyjádření odvolatelky ze dne 23. 10. 2018“ na straně 22, avšak není zřejmé, co je tím míněno či co má být ve vyjádření obsaženo.
81. Městský soud zjistil, že žalovaný na str. 22 takto odkázal na jinou část odůvodnění rozhodnutí, v níž vypořádal námitky, které žalobkyně uplatnila v podání ze dne 23. 10. 2018. Konkrétně se to týká námítky, že v její věci byly naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení článku 2 písm. b) závazného pokynu o personální pravomoci. Žalovaný v tomto vypořádání shrnul, že podle tohoto ustanovení platí, že policejní prezident rozhoduje o žádosti policisty tehdy, pokud služební funkcionář s převedením nesouhlasí. Žalovaný poté uvedl, že služební funkcionář souhlas s převedením žalobkyně k celní správě vyslovil ke dni 1. 8. 2018; nelze poté klást k tíži policie, že žalobkyně nezískala u celní správy místo, na něhož by bylo možno žalobkyni převést k 1. 8. 2018.
82. Žalobkyně nyní napadaná část žalovaného rozhodnutí na str. 22 náleží k té části odůvodnění, v níž žalovaný vypořádal námitky, které žalobkyně uplatnila v podání ze dne 10. 12. 2018. Žalovaný zde mj. shrnul, že žalobkyně nemohla být převedena k celní správě ke dni 1. 8. 2018, když celní správa souhlas s převedením vyslovila ke dni 1. 9. 2018. Žalobkyně tedy měla podle žalovaného podat novou žádost o převedení ke dni 1. 9. 2018, což neučinila. Žalovaný dále shrnul, že žalobkyně v tomto podání znovu namítla, že měl být dodržen postup podle ustanovení článku 2 písm. b) závazného pokynu o personální pravomoci. Zde žalovaný již jen stručně shrnul, že služební funkcionář vyslovil souhlas s převedením žalobkyně, avšak ke dni 1. 8. 2018, k jinému datu žádost o převedení neobdržel, jiný souhlas nebo nesouhlas nemohl proto vyjádřit. K postupu podle citovaného ustanovení závazného pokynu policejního prezidenta tedy nebyl důvod.
83. Právě v této části odůvodnění poté žalovaný uvedl: „Blíže viz vyjádření odvolacího orgánu k vyjádření odvolatelky ze dne 23. 10. 2018“. Městskému soudu je zřejmé, že žalovaný takto odkázal na jinou - předchozí část rozhodnutí, v níž se detailněji zabýval totožnou otázkou, tj. zda byly ve věci žalobkyně dány důvody pro postup podle ustanovení článku 2 písm. b) závazného pokynu o personální pravomoci. Jednalo se tedy o totožnou otázku, kterou

žalovaný právně posoudil dříve (ve skutečnosti o 1 stránku dříve na str. 21 žalovaného rozhodnutí). Pokud žalovaný k opakované námitce žalobkyně pro stručnost odkázal na část odůvodnění, v níž se touto námitkou již jednou zabýval, je takové vypořádání opakované námítky zcela srozumitelné. Tato námitka není důvodná.

IX. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

84. Služební funkcionář zrušil služební poměr v souladu s § 41a služebního zákona. Skutkový stav byl zjištěn ve správním řízení dostatečně. V projednávané věci pak nebylo zjištěno ani prokázáno, že by tak zneužil své právo a vůči žalobkyni jednal diskriminačně. Žalobkyně v řízení nebyla zkrácena na svých procesních právech. Zbývajícím námitkám městský soud nepřisvědčil.
85. Městský soud vázán ve stěžejní části právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2023, č. j. 3 As 376/2020 – 82, na základě všech shora uvedených skutečností, neshledal žalobu důvodnou. Podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji proto zamítl.
86. Co se týče výroku o nákladech řízení, městský soud byl povinen rozhodnout i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla v meritu věci procesní úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému náhradu nákladů řízení městský soud nepřiznal. Městský soud neshledal, že by mu vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu